

Книгата на Даниил — сто петдесет и пета част

Разкриване на последното видение на Даниил: Паралелно пътуване на мъдрите девици

Jeff Pippenger
2024-03-24

Започнахме разглеждането на последното видение на Даниил, като определихме Даниил като символ на Божия заветен народ в последните дни, и използвахме първия стих във връзка с последната глава, за да започнем да определяме пророческите характеристики на онзи народ от последните дни, представен от Валтасар. Божият заветен народ в последните дни представлява милеритите от движението на първия ангел и сто четиридесет и четирите хиляди от движението на третия ангел. Милеритите изпълниха притчата за десетте девици и тази притча се повтаря до най-малката буква в последните дни.

„Често ме насочват към притчата за десетте девици, пет от които бяха мъдри, а пет неразумни. Тази притча е била и ще бъде изпълнена до най-малката буква, защото има особено приложение за настоящото време и, подобно на вестта на третия ангел, е била изпълнена и ще продължи да бъде настояща истина до края на времето.“ Review and Herald, 19 август 1890 г.

Опитността и на двете движения на последните дни е опитността на адвентизма.

„Притчата за десетте девици от Матей 25 също така илюстрира опитността на адвентния народ.“ Великата борба, 393.

Милеритите представляваха движението на първия ангел, а тяхната опитност бе представена също и от църквата във Филадельфия. През 1856 г. филадельфийското милеритско движение премина в лаодикийското движение, а при отстъплението през 1863 г. то по-нататък премина в лаодикийската Църква на адвентистите от седмия ден.

Сто четиридесет и четирите хиляди представляват движението на третия ангел, а тяхната опитност бе представена и чрез Филадельфийската църква. През 1989 г. книгата на Даниил бе разпечатана за Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден, а на 11 септември 2001 г. започна Лаодикийското адвентно движение, и през юли 2023 г. настъпи преходът обратно към Филадельфийското движение.

Валтасар, или Даниил, представлява филадельфийското движение на последните дни, което повтаря филадельфийското движение на милеристите „до най-малката буква“. Първият стих на последното видение представя този народ на последните дни, а последното свидетелство на последното видение трябва да бъде в съгласие с първото свидетелство на последното видение. Процесът на очистване в дванадесетата глава на Даниил посочва увеличаването на познанието и двата класа, които по този начин се пораждат. Валтасар е върховното

представяне на мъдрите в последните дни. В дванадесетата глава на Даниил има най-малко пет пророчески истини, които са били котви за движението на милеристите и които трябва да бъдат повторени в движението на третия ангел.

Първият е процесът на очистване, който произвежда две класи поклонници и по този начин изпълнява притчата за десетте девици както в началното, така и в заключителното движение.

Но ти, Данииле, затвори думите и запечатай книгата до времето на края: мнозина ще тичат насам-натам и знанието ще се умножи.... И каза: Иди си, Данииле; защото думите са затворени и запечатани до времето на края. Мнозина ще се очистят, ще се избелят и ще бъдат изпитани; а нечестивите ще вършат нечестие; и никой от нечестивите няма да разбере; но разумните ще разберат. Даниил 12:4, 9, 10.

Разграничението между мъдрите и нечестивите (безумните) се основава върху тяхното разбиране (мислено разграничаване) на прираста на познанието, което се открива във времето на края — било през 1798 г. за милеритите, или през 1989 г. за сто четиридесет и четирите хиляди. От Божия народ се изисква да знае, че адвентизмът е преживяването на притчата за десетте девици, защото без това разбиране той няма да се стреми да разбере кога е настъпило „времето на края“ за последното поколение, нито каква е била вестта, която тогава е била разпечатана. Без разбирането, че адвентното преживяване е тристепенен процес на изпитване, основан върху прогресивно развитие на истината, което води до изход „живот или смърт“, е невъзможно да се разпознае високото призвание на всеки адвентист от седмия ден. Валтасар представлява един народ, който знае, че е преминал през очистителния процес, представен като „очистени, избелени и изпитани“. Именно този тристепенен очистителен процес е изрично определен като делото на Светия Дух.

Обаче Аз ви казвам истината: за вас е по-добре Аз да си отида; защото, ако не си отида, Утешителят няма да дойде при вас; но ако си отида, ще ви Го изпратя. И когато дойде Той, ще изобличи света за грях, за правда и за съд: за грях, защото не вярват в Мен; за правда, защото отивам при Отца Си и вече няма да Ме виждате; за съд, защото князът на този свят е осъден. Имам още много неща да ви казвам, но сега не можете да ги понесете. А когато дойде Той, Духът на истината, ще ви упътва на всяка истина; защото няма да говори от Себе Си, но каквото чуе, това ще говори; и ще ви извести идните неща. Йоан 16:7–13.

Делото на Светия Дух в това да направлява мъдрите девици „във всяка истина“ изисква Той да изобличава, тоест да увещава или да довежда до убеждение, света за грях, правда и съд — именно същите три стъпки, които в дванадесета глава на Даниил произвеждат или мъдра, или неразумна девица. Вестта, която Исус определи като дело на Светия Дух, е „маслото“, което разкрива разграничението между мъдрите и нечестивите в Даниил 12. Божият народ в последните дни трябва да разбира увеличаването на знанието за своето поколение, и това знание включва тяхното осъзнаване, че в притчата от Матей, двадесет и пета глава, те са или неразумни, или мъдри девици.

„На Йоан бяха показани тези неща в свято видение. Той видя групата, представена от петте мъдри девици, с приготвени и горящи светилници, и възкликна във възторг: „Тук е търпението на светиите; тук са онези, които пазят Божиите заповеди и вратата Иисусова. И чух глас от небето, който ми казваше: Пиши: Блажени са мъртвите, които умират в Господа отсега нататък. Да, казва Духът, за да си починат от трудовете си; и делата им ги следват.“

„Мнозина, които чува вестите на първия и втория ангел, мислеха, че ще доживеят да видят Христос да идва в небесните облаци. Ако всички, които изповядваха, че вярват в истината, бяха изпълнили своя дял като мъдрите девици, вестта досега би била прогласена на всеки народ, племе, език и люде. Но пет бяха мъдри и пет бяха неразумни. Истината трябваше да бъде прогласена от десетте девици, но само пет бяха направили приготвянето, необходимо, за да се присъединят към онези, които ходеха в светлината, дошла при тях. Вестта на третия ангел беше необходима. Това прогласяване трябваше да бъде извършено. Мнозина, които излязоха да посрещнат Младоженеца под вестите на първия и втория ангел, отказаха вестта на третия ангел, последната изпитателна вест, която трябва да бъде дадена на света.“

„Подобно дело ще бъде извършено, когато онзи друг ангел, представен в Откровение 18, даде своята вест. Вестите на първия, втория и третия ангел ще трябва да бъдат повторени. Към църквата ще бъде отправен призивът: „Излезте от нея, люде Мои, за да не участвате в греховете ѝ.“ „Падна, падна Вавилон великият и стана жилище на бесове, свърталище на всеки нечист дух и клетка на всяка нечиста и омразна птица. Защото всички народи пиха от виното на яростта на нейното блудстване, и земните царе блудстваха с нея, и земните търговци забогатяха от изобилието на нейния разкош... Излезте от нея, люде Мои, за да не участвате в греховете ѝ и да не получите от язвите ѝ; защото греховете ѝ стигнаха до небето и Бог си спомни нейните беззакония“ [Откровение 18:2–5].

„Вземете всеки стих от тази глава и го прочетете внимателно, особено последните два: „И светлината на светило никак вече няма да свети в тебе; и гласът на младоженеца и на невестата никак вече няма да се чуе в тебе; защото твоите търговци бяха великите мъже на земята; защото чрез твоите магии бяха измамани всички народи. И в нея се намери кръвта на пророци и на светии, и на всички, които са били избити по земята.“

„Притчата за десетте девици бе дадена от Самия Христос и всяка нейна подробност трябва да бъде внимателно изучавана. Ще дойде време, когато вратата ще бъде затворена. Ние сме представени или от мъдрите, или от неразумните девици. Сега не можем да различим, нито имаме право да кажем, кои са мъдри и кои неразумни. Има такива, които държат истината в неправда, и те външно приличат на мъдрите.“
Manuscript Releases, том 16, 270.

Като адвентисти, които трябва да призват мъже и жени да излязат от Вавилон при скоро настъпващия неделен закон, ние „сме представени или чрез разумните, или чрез неразумните девици“. Групата, която Йоан видя, „представена чрез петте разумни девици, с приготвени и горящи светилници“, която Йоан по-нататък определи като онези, които

притежават „търпението на светиите“ и които „пазят Божиите заповеди и вярата в Исус“, са сто четиридесет и четирите хиляди, от които се изисква да пазят Божиите заповеди, да упражняват вярата на Исус и да знаят, че те са девиците в притчата от Матей двадесет и пета глава. Те не само трябва да разбират, че са или разумни, или неразумни девици, но трябва и да повторят опитността, представена чрез Даниил като „очистени, избелени и изпитани“.

И пееха като че ли нова песен пред престола и пред четирите живи същества, и пред старците; и никой не можеше да научи тази песен, освен стоте четиридесет и четири хиляди, които бяха изкупени от земята. Те са онези, които не са се осквернили с жени; защото са девственици. Те са онези, които следват Агнето, където и да отива То. Те бяха изкупени измежду хората като първите плодове за Бога и за Агнето. И в устата им не се намери лукавство; защото са без недостатък пред престола Божий. Откровение 14:3–5.

Има най-малко пет истини, представени в дванадесета глава на Даниил, които са истини, свързани с милеристкото движение на първия ангел, и които ще бъдат повторени и по-пълно разбрани от движението на сто четиридесет и четирите хиляди. Една от тези истини е трисъставният процес на очистване, свързан с притчата за десетте девици. Първата истина, която Уилям Милър разбра по отношение на пророческото време, беше „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава, и тази истина е посочена в Даниил 12, и тя е първата истина от милеристката история, която се споменава там.

Но ти, Данииле, затвори думите и запечатай книгата до времето на края; мнозина ще тичат насам-натам и знанието ще се умножи. Тогава аз, Даниил, погледнах, и ето, стояха други двама, единият от тази страна на речния бряг, а другият от онази страна на речния бряг. И един каза на мъжа, облечен в ленени дрехи, който беше над водите на реката: Колко време ще има до края на тези чудеса? И чух мъжа, облечен в ленени дрехи, който беше над водите на реката, когато вдигна дясната си ръка и лявата си ръка към небето и се закле в Онзи, Който живее довека, че ще бъде за време, времена и половина; и когато се свърши разпръскването на силата на святия народ, всичко това ще се изпълни. И чух, но не разбрах; тогава казах: Господарю мой, какъв ще бъде краят на това? А той рече: Иди си, Данииле, защото думите са затворени и запечатани до времето на края. Мнозина ще се очистят, ще се избелят и ще бъдат изпитани; а нечестивите ще вършат нечестие; и никой от нечестивите няма да разбере; но разумните ще разберат. Даниил 12:4–10.

Този пасаж започва с това, че книгата на Даниил е запечатана до времето на края, и пасажът завършва с това, че книгата на Даниил е запечатана до времето на края. Между първото и последното запечатване на думите на Даниил, клетвеното свидетелство на „Оня, Който живее до вечни векове“, беше „че това ще бъде за време, времена и половина време; и когато приключи разпръскването на силата на святия народ, всичко това ще се изпълни“.

Този, Който даде това потвърдено с клетва свидетелство, беше Онзи, Който стоеше над водите, облечен в ленени дрехи. Даниил видя ангел на единия бряг на река Хидекел и друг ангел на другия бряг, и един от тези ангели зададе въпрос, на който Онзи над водите отговори. Въпросът беше: „Докога?“ Това са същите първи две думи от въпроса, зададен в

тринадесети стих на осма глава от книгата на Даниил.

Тогава чух един светец да говори; и друг светец рече на онзи светец, който говореше: Докога ще трае видението за всекидневната жертва и за престъплението на запустението, за да бъдат и светилището, и войнството предадени на потъпкване? А той ми каза: До две хиляди и триста денонощия; тогава светилището ще се очисти. Даниил 8:13, 14.

Една и съща пророческа структура се открива и в двата разговора, с изключение на това, че в осма глава Даниил е при река Улай, а не при река Хидекел. В осма глава един ангел (светия) „каза на онзи светия, който говореше: докога“. Еврейската дума, преведена като „онзи светия“, е еврейската дума „Палмони“, която означава Чудният Изчислител, или Изчислителят на тайните. В осма глава Исус (Чудният Изчислител) говореше, а друг светия попита Исус (онзи светия): „докога“.

В дванадесета глава към Онзи, Който стои над водата, е отправен въпрос от ангел, който беше на единия бряг на реката Хидекел: „докога“. Тези два пасажа трябва да се разглеждат заедно, ред върху ред. Първият въпрос в осма глава е: „докога е видението за потъпкването на светилището и на множеството, извършвано най-напред от езичеството, а след това от папството?“ Въпросът в дванадесета глава е: „докога ще бъде до края на тези чудеса“. След това клетвеният отговор е даден от Палмони, Чудният Брояч, Който беше облечен в лен и стоеше над водите: „ще бъде за време, времена и половина време; и когато довърши разпръсването на силата на светия народ, всичко това ще се свърши.“

Въпросите на реките Улай и Хидекел са: „докога ще трае видението за разпръсването на Божия народ, осъществявано първо чрез езичеството, а после чрез папството, докато те потъпкват светилището и войнството?“ Отговорът е, че потъпкването приключва през 1798 г., когато започва делото на Палмони по издигането на милеритския храм, а след това завършва четиридесет и шест години по-късно, през 1844 г., когато светилището трябваше да бъде очистено.

В дванадесета глава Даниил чу разговора, „но не разбрах“. Даниил изрази желание да разбере, както е представено в това, че той попита Христос: „Господарю мой, какъв ще бъде край на тези неща?“ Изразеното от него желание да разбере представляваше желанието на мъдрите девизи да разберат, защото целият диалог бе поставен между двете препратки към това, че книгата на Даниил е запечатана до времето на края. Даниил представляваше желанието, вложено у Уилям Милър, да разбере истината, която бе разпечатана през 1798 година, а първата истина, която бе поведен да разпознае, беше потъпкването на светилището и множеството, първо от езичеството, а после от папството през периода, когато силата на светия народ бе разпръсната в изпълнение на „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава.

Желанието на Милър да познае истината е представено чрез желанието на Даниил, но разбирането на Милър беше непълно. Даниил представя желанието на Милър, а Валтасасар представя онези, които имат пълно разбиране за това дело и за видението. Има най-малко

пет важни истини, които бяха част от опитността на милеристите в дванадесета глава на Даниил, и които ще намерят свой паралелен съответстващ израз в историята на сто четиридесет и четирите хиляди. Едната е, че те изпълниха и разбираха, че изпълняват притчата за десетте девици с нейния тристепенен процес на изпитване, а другата е, че разбират крайъгълния камък — „седемте времена“ — от двадесет и шеста глава на Левит.

Ще продължим това изследване в следващата си статия.

„Тогава небесното царство ще се оприличи на десет девици, които взеха светилниците си и излязоха да посрещнат младоженеца. И пет от тях бяха мъдри, а пет — неразумни. Неразумните, като взеха светилниците си, не взеха с тях масло; а мъдрите взеха масло в съдовете си заедно със светилниците си. И понеже младоженецът се забави, те всички задряха и заспаха. А в среднощ се нададе вик: Ето, младоженецът иде; излезте да го посрещнете. Тогава всички онези девици станаха и приготвиха светилниците си. И неразумните казаха на мъдрите: Дайте ни от вашето масло, защото светилниците ни угасват. А мъдрите отговориха, като казаха: Не можем, да не би да не стигне и на нас, и на вас; идете по-добре при онези, които продават, и купете за себе си. И докато отиваха да купят, младоженецът дойде; и ония, които бяха готови, влязоха с него на сватбата; и вратата се затвори. След това дойдоха и другите девици и казаха: Господи, Господи, отвори ни. А той в отговор рече: Истина ви казвам: не ви познавам. И тъй, бдете, защото не знаете нито деня, нито часа, когато Човешкият Син ще дойде.“

„Сега живеем в едно крайно опасно време и никой от нас не бива да се бави в търсенето на подготовка за идването на Христос. Нека никой не следва примера на неразумните девици и да мисли, че ще бъде безопасно да чака, докато настъпи кризата, преди да придобие подготовка на характера, за да устои в онова време. Ще бъде твърде късно да се търси Христовата правда, когато гостите бъдат повикани вътре и прегледани. Сега е времето да облечете Христовата правда — сватбената дреха, която ще ви направи годни да влезете в брачната вечеря на Агнеца. В притчата неразумните девици са представени като молещи за масло и неуспяващи да го получат по своята молба. Това е символ на онези, които не са се подготвили чрез изграждане на характер, за да устоят във време на криза. Все едно че отиват при своите съседи и казват: Дайте ми от вашия характер, иначе ще погина. Мъдрите не можеха да предадат своето масло на трепкащите светилници на неразумните девици. Характерът не е прехвърлим. Той не може да бъде купен или продаден; той трябва да бъде придобит. Господ е дал на всеки човек възможност да придобие праведен характер през времето на благодат; но Той не е предвидил начин, по който един човешки деятел да може да предаде на друг характера, който е развил, преминавайки през тежки преживявания, изучавайки уроци от великия Учител, така че да може да проявява търпение в изпитание и да упражнява вяра, така че да премества планини на невъзможност. Невъзможно е да се предаде благоуханието на любовта — да се дадат на друг кротост, такт и постоянство. Невъзможно е едно човешко сърце да излее в друго любовта към Бога и към човечеството.“

„Но идва денят, и той е близо до нас, когато всяка страна на характера ще бъде разкрита чрез особено изкушение. Онези, които останат верни на принципа, които упражняват

вяра докрай, ще бъдат онези, които са се доказали верни под изпит и изпитание през предишните часове на своята благодатна възможност и са изградили характери по подобие на Христос. Това ще бъдат онези, които са поддържали тясно общение с Христос и които чрез Неговата мъдрост и благодат стават причастници на божественото естество. Но никое човешко същество не може да даде на друго сърдечна преданост и благородни качества на ума, нито да допълни неговите недостатъци с нравствена сила. Всеки от нас може да направи много един за друг, като дава на хората христов подобен пример и така им въздейства да отидат при Христос за праведността, без която не могат да устоят в съда. Хората трябва с молитва да обмислят важния въпрос за изграждането на характера и да оформят характерите си по божествения образец.“ The Youth Instructor, 16 януари 1896 г.